

Миле Пешорда

СТАБЛО, САЊАРИЈА

Стабло има моћ преобразби, сањарије
у знаку орла. Ноћас ми се објавила кућа,
у крошњи које пребиваше језик,
познат птицама. Догодило се стабло.

Моћном летачу навјешћује се радост,
смрт у блијеску ока
када додирне јасен, бијели цвијет.
Имаћ ће стабло душу птице,

птица ће имати сјај коре,
мој зелени поглед. Бачено копље
растворит ће срч сјемена, о,
млади уротниче, зар не видиш сјекиру,

зар не видиш хитац, тужни, који тражи
твоје срце. Ако умре појам птице,
ако ти тијело умоче у отров, млијеко
закарпатја, ако те покрије

свемоћни кров што изузима душу,
моју твоју нашу игру, хоћеш ли пронаћи
нова уста, срођена у дјелу
уфања; нацртати луду птицу

с кликтајем: „Догодило се стабло.
Догодит ће се стабло.” А то није мало,
Љетни акварел свемира, мрачна рука
с оловом, замахнута. Мук вода у кружењу.

НЕБО ДЛИЈЕТО, ДУБ

Лијет! расклопљеним страницама жубор
Слова, у подруму куће.
Зјеницом када те млазне свјетлица,
Црвени цријеп ћеш бити (под дугом).

Кору пробијам, а стреса ме дрхтај.
Жуна је оставила своју душу у дну
Дуба, грло окренула другом логу.
Крилима, без сврхе, распирујем зрак.

Тко ли ће (блажен) стијена бити,
Јутарње млијеко неба пити.
Док трепере стабла, док трепере стабла.
Поврх крова, изнад зденца.

Нећу дупсти свијет. Умријети ће језик.
Из уста ће грухнут само жути поклик.

Лијет! птица је прхнула . . . прхнула . . .
Крвави кљун кроз ужарен круг,
Спрам цијеви времена. О лијет! Тијело.
И вечер нуди кључ, нема га кому дати.